πατερες

Aceras Anthropophorum

Πατέρες

του Aceras Anthropophorum

Εγράφτην το 2010. Εκδόθην το 2012

Ένας περίπατος στα βάθη της ορθοδοξίας. Της άσιλας.

Μια ιστορία όπου πατέρες τζιαι πατέρες μπλέκουν τα μουστάτζια τους για να νικήσουν τελικά οι πατέρες.

Κεφάλαιον πρώτον. Η διαδρομή προς την σκήτην.

Κάθε βήμαν απόστασης που έκοφκεν μες το παρθένον δάσος, ένωθεν το να τον φέρνει πιο κοντά προς το παράξενον άγνωστον. Βιαστικός, μετά την πρωϊνήν προσευχήν τζιαι το λιτόν μπούκκωμαν που επροσφέραν οι καλοήροι, άφηκεν το μοναστήριν, υπολοΐζοντας να φτάσει στον προορισμόν του πριν το μεσομέριν. Είπαν του ότι στη σκήτην είναι άλλη ζωή. Μόνον εκλεκτοί, πραγματικά αγνοί μπορούν να αντέξουν τόσην απόστασην που τον κόσμον, όσην ηγρειάζεται του πλασμάτου για να κοντέψει του θεού τέλλεια. Μες τα μοναστήρκα η ζωή εν στρατός. Στην σκήτην, κατά τα καλοήρκα του μοναστηρκού, στες απομονωμένες καλύβες, ο σατανάς δεν πειράζει τους γέροντες τζιαι να τους βάλλει να πεθυμούν υπακοήν ή δόξαν που την αδερφότηταν. Δεν τους ησκουλουγρά να φθονούν την προτίμησην που μπορεί να δείχνει ένας καλός πατέρας προς άλλον αδερφόν. Ούτε τζιαι μπορεί να τους βάλει στον πειρασμόν να θυμώσουν με την τάξην τζιαι την πειθαρχείαν, που χρειάζεται για να μπορέσουν να ζήσουν 300 αδρώποι μαζίν, μέσα σε τόσον περιορισμένον χώρον. Στην σκήτην, είπαν του, οι αθρώποι είναι μοναχότεροι των μοναχών, μόνοι τους με την ψυσιήν τους για συντροφκιάν τζιαι τον θεόν προστάτην, Κύριον τζιαι Πατέραν.

Ο πόνος της ποστασιάς, μες τα πόθκια του τα αγύμναστα, εσσιέπαζεν του τον πόνον της αγωνίας που τον έκρουζεν. Ήταν ο καμός για το παιδίν του που τον έφερεν σε τούτην την παρθέναν από ανάπτυξην γωνιάν της Μεσογείου. Ήρτεν με την ελπίδαν να γνωρίσει την ανόθευτην ορθοδοξίαν. Τζιείνην που ανώριμος τζιαι μιτσής δεν εγνώρισεν εις τα κατηχητικά τζιαι στα σχολεία.

Εκοίταζεν γυρόν μες το δάσος, σαν το αγρίμιν του ζωολογικού κήπου που το εξαπολύσαν τζιαι επασπάτευκεν για πρώτην φοράν τον κόσμον της ζούγκλας. Παρόλον τον νοσσιόν των δεντρών, η πυρά εχάδευκεν του το κορμίν τζι έκαμνεν το να τρέσιει που τους πόρους της πέτσας σιυονωτόν το δρώμαν τζιαι να καθαρίζει τες τοξίνες της καθημερινότητας του γραφείου. Το κεκτημένον αντανακλαστικόν της καθαριότητας έβαλεν τον σε συναγερμόν. Έφκαλεν το μαντήλιν του τζιαι άρκεψεν να σφοντζίσει νευρικά τα λαιμά του τζιαι τες μασκάλες του που ετρεχολοούσαν. Φέρνοντας το μουσσιεμένον μαντήλιν πίσω που τα φκια του, οσφράνθην την οσμήν του αδρώπου να νεκατώννεται με την άγριαν μυρωθκιάν του πεύκου τζιαι της σπατζιάς του δάσους. Η άγλα του κορμιού του εξύπνησεν του τες παρσαμωμένες άγριες του ορμές. Ενόμιζεν ότι άμαν κοντέψει το πλάσμαν τα πεήντα, γίνεται όπως το φκιόρον που κασιάζει τζιαι ποσπάζεται. Η μυρωδκιά έφερεν του στον νουν τον πρώτον έρωταν που γνώρισεν τον τζιαιρόν που ήταν φοιτητής στο εξωτερικόν. Έφερεν του την φωνήν της πανέμορφης Μαγδαλένας να του κρυφολαλεί μες το φτιν πως εδιεγείρετουν που την μυρωθκιά του την φρέσκαν, που δεν επαγιάτεψεν ακόμα.

Είσιεν γρόνια να ντζίσει γεναίκαν, τζιαι τζιείνην που έντζισεν τελευταίαν, άντζισεν την από συνήθειαν τζιαι όχι που πόθον. Εξηκούμπιασεν τα ρούχα του να πάρει δροσιάν τζιαι άφηκεν τον αέραν του Άθω να πάρει μαζίν του την ψυσιήν του στο πέλαγος. Η κούραση επέτρεψεν εις την μνήμην του να πάρει τζιαι τζιείνη αέραν. Ένωσεν εις τα μμάθκια του να ξαναγενιούνται οι πλατωνικοί του πόθοι. Οι πόθοι που επεθάναν, όπως λαλεί τζιαι ο Αλκίνοος, «όπως τα τραγουδάκια του, που δεν εγραφτήκαν, τζι' εφύαν σαν γέροι που δεν έζησαν». Άπλωσεν το

κορμίν του το ποσταμένον ανάσσιελα πας το μαλαχτόν πάπλωμαν που τα φύλλα του δάσους. Ερωτευμένος με την μοναξιάν του, άφηκεν την φανταστικήν ηδονήν να πολευτερωθεί, τζιαι να υπάρξει. Δεν έφτασεν όμως να απολαύσει καλά-καλά την εφηβικήν γλύκαν, ένωσεν την να μεταλλάσσεται σε κάψην αβάσταχτην. Έπιασεν τον μες την καρκιάν τζι΄ έκαμέν τον να διπλωθεί τζιαι να πεταχτεί σαν την σούσταν κάθοντας. Πάνω σ΄άνεμον, οι ξερές πευκοβελόνες εθυμώσαν τζι΄εβαρτήκαν να του τρυπούν με κατζίαν τα κωλομέρκα του. Η πραγματικότητα που άφηκεν έσσω του, εγίνην φάντασμαν τζι' εσκούλλισεν τον. Ένωσεν σαν τον καραόλον που ανακαλύφκει πάνω σ΄ανεμον ότι ψήννεται πας τα κάρβουνα. Ελούθην του κλαμάτου τζιαι τα υγρά του καμού που ετρέχαν που τα μμάθκια του, ενεκατώννουνταν με τζιείνα της απόλαυσης πας το ευλοημένον χώμαν του δάσους.

Εσηκώστην βιαστικά τζιαι έφκαλεν το μαντήλιν του πάλε. Εσφόντζισεν αποφασιστικά που πάνω του δάκρυκα, δρώματα, ξημαρισιές. Έβαλεν πίσω το μαντήλιν μες το σακκίδιον τζι έφκαλεν το αποσμητικόν να τρίψει τες μασκάλες του, τα λαιμά του, τα σσιέλια του. Έμπην του η ιδέα, ότι όσον το δυνατόν πιο γλήορα θα ενάρκωννεν ξανά την δικήν του φύσην, τόσον πιο βαθκειά θα έζιεν την πραγματικήν διάστασην της ευλογημένης φύσης που τον επεριέβαλλεν. Πριν ν΄αννοίξει το ποτσίν με το αποσμητικόν, είδεν μες την φυλλωσιάν των δεντρών έναν κομμάτιν ουρανόν. Εσταμάτησεν τζιαι εκόλλησεν το δειν του προς το κομμάτιν του γαλάζιου απείρου. Εσκέφτην ότι εν μανιχός του. Μανιχός του τέλλεια. Το μονοπάτιν δεν έσιει ίχνος φρέσκου πατήματος που πλάσμαν. Εμάθαν τζιαι οι καλοήροι στην ευκολίαν τζιαι δεν παν πκιον παρπατητοί που το έναν μοναστήριν εις τ΄άλλον.

Πκιάννουν την βάρκαν που έσιει πλέον κανονικήν γραμμήν για τους τουρίστες πιστούς ή το φόργουιλ ντράιβ που τους εδώρησεν ένας εφοπλιστής. Δεν είσιεν κανέναν τζιειαμαί να τον αντραπεί. Η ένταση της σσιωπής έδωκεν του μιαν απέραντην δύναμην. Επήρεν την πιο βαθκειάν ανάσαν που εμπόρηεν να χωρέσει το στέρνον του τζιαι έφκαλεν την σε μορφήν πρωτογενούς παουρκάς. Η παουρκά έσσισεν τον αέραν, κατευθυνόμενη προς το ουράνιον άπειρον που έστεκεν θόλος της θάλασσας.

— Θεγέ μου πού είσαι; Βοήθα με να σώσω το παιδίν μου !

Πριν να πάρει δεύτερην ανάσαν, ένωσεν το γιαίμαν του να μαρκώννει που τον φόον. Ένας θόρυβος που έρκετουν που πίσω του, μες το μονοπάτιν, αντζιελόσσιασεν τον τζι έκαμεν τον άσπρον που την λαχτάραν.

— Χαλόου!! Χου αρ γιου λούκκιν φορ; αρώτησεν τον, εις τα εγγλέζικα, ένας καστρίσιης συνήλικός του, «ποιόν αναζητά».

— Εξκιούζμι, ενόμιζα ότι ήμουν μόνος, απάντησεν του χασκιασμένος στα αγγλικά.

— Νόου πρόμπλεμ φίλο μου, είπεν του ο ξένος σε σπασμένα ελληνικά. Αυτό που γυρεύει τόσο μακρυά στο έξω, μπορεί να είναι πολύ κοντά μέσα του, επρόσθεσεν με φιλικόν ύφος κατανόησης.

— Εγώ δεν πιστεύω σε θεούς φίλε μου. Αυτό που φώναξα ήταν τρόπος του λέγειν. Μην ανησυχείς για μένα, απάντησεν του σε καλαμαρίστικα ελληνικά περήφανου άνδρα με Κυπραίικην προφοράν.

— Ούτε γω πιστεύω θεό. Και ‘γω τρόπος του λέγειν, απάντησεν του ο ξένος.

— Να είσαι καλά και καλό δρόμο, είπεν του κόφκοντας του το, ευγενικά.

Ο ξένος επροχώρησεν τον δρόμον του. Τζιείνος εβαρυκώλυσεν για να μείνει μόνος του.

«Ευτυχώς που δεν ήρτεν τρία λεπτά πριν τζιαι να με κόψει τζιαι πας την γλύκαν», εσκέφτην μέσα του πονηρά, φκαίνοντας τζιαι που το ψυχόδραμαν.

Καρτερώντας τον να ξωμακρίσει, εκατάντζιασεν πίσω το αποσμητικόν χωρίς να το χρησιμοποιήσει τζι έσσιυψεν τζι επεξεργάζετουν τα σχήματα των βρύων πας στους κορμούς των δεντρών τζιαι τα χρώματα των λεισιήνων πας τες πέτρες. Άλλαξεν ζουμ των αμμαθκιών του τζι΄έμπην μες τον πολυπληθήν κόσμον των εντόμων, που εκατοικούσαν τον χώρον που, μέχρι στιγμής, ενόμιζεν έρημον. Το πρώτον έντομον που αρπάσσει τ΄αμμάτιν του αθρώπου της πόλης, είναι ο λίμπουρος. Εσσιάστην έναν τεράστιον κότσσινον λίμπουρον του δάσους, να βουρά τρεις φορές πιο γλήορα τζιαι να τρασσιελά έναν μιτσίν λιμπουρούιν, που εκουβάλαν με προσήλωσην έναν μικροσκοπικόν σπορούιν, εκτελώντας με συνέπειαν την αποστολήν που του ανάθεσεν η κοινωνία του. Πάρα τζιει, πας τες σταγόνες του κορμιού του που επ̈έσαν χαμαί, τρεις μούγιες πράσινες εκάμναν ζεύκιν. Πας τον αθθόν μιας ξυσταρκάς, μια αράγνη έστηννεν καρτέριν, πέρκι αρπάξει καμιάν μέλισσαν πον να ΄ρτει να τρυήσει το μέλιν του φκιόρου. Πάρα τζιει, δκυο ψαλλίες, πας τον κορμόν νου πεύκου, ενεκατώνναν τα ψαλλίθκια τους. Θκυό μαρουθκιές πισωκολλημένες εβουρούσαν μια ομπρός-ομπρός τζ΄η άλλη πίσω-πίσω. Θα ήταν παντρεμένες τζιαι θα εκάμαν έρωταν. Μια μιλλοποθκιά, τζιείττε μέρου, ελίσσετουν μες τες χαραμαθκιές του φελλού. Χαμαί, πάρα πέρα, επρόσεξεν έναν χρυσοπράσινον κολεόπτερον που επαρπάταν μες τα φύλλα τα ξερά σαν κινούμενον κόσμημαν. Οι δακκανούρες του τζιαι τα τριχίδια του εδιούσαν εις την ευγενήν του μορφήν μιαν όψην τρομερήν να δείχνει σε επίδοξους εχθρούς τζιαι σε θηράματα. «Έτο είνταν που μου

λείπει» εσκέφτην. «Είμαι έναν παραφύσικον κολεόπτερον. Εδημιούργησα το σκληρόν κέληφος γυρόν που το σώμαν μου, αλλά δεν εκατάφερα ποττέ να φκάλω δακκαννούρες».

Εσηκώστην πάνω τζιαι ετεντώθην. Το κορμίν του άννοιξεν ψία τζιαι δεν ήταν τζιείνος ο μεσήλικας που εκαμπούρκαζεν κραώντας πας τους νώμους του τα βάρη της οικουμένης. Ανάπνευσεν με το πνεμμόνιν του ελεύθερον, να μεν το τσιλλούσιν τα βασανισμένα καουρωμένα του πλαΐτζια. Έλαμψεν μετά που χρόνια η όψη του. Ήταν ένας όμορφος άδρωπος, κυπραίικη φάτσα, μούζουρος με σγουρόν μαλλίν του νότου. Άμαν δεν έδειννεν σκοτεινιασμένος το βρύιν του για να δαμάζει τες σκέψεις, στο πρόσωπόν του εζωγραφίζετουν η πραότητα της Μέσης Ανατολής, σε εποχήν που δεν είναι σε πόλεμον.

Έπιασεν το σακκίδιον του τζι εγιάλλαρεν, ακολουθώντας τον συμπαθήν καστρίσιην από απόστασην ασφαλείας. Σε έναν πεντάλεπτον, το μονοπάτιν έφκαλεν τον πας σε μιαν πέτρενην καυκάλλαν, που εκατάληγεν κρεμμός κοφτός μες την θάλασσαν. Μιαν θάλασσαν μαύρην, της οποίας η μυστηριώδης ψυσιή σου έκοφκεν την ανάσαν, που τζιειπάνω τζιει ψηλά. Τωρά εκατάλαβεν τί εσήμαινεν αυτόν που εθκιάβασεν πας το ίντερνετ για τον Άθω. Όσα μέτρα φκαίννει στον ουρανόν, κατεβαίννει τζιαι τόσα μες την άβυσσον του αρμυρού νερού. Αγνάντευκεν τον γιαλόν που τζιεπάνω τζιει ψηλά τζι εθώρεν τα πλοία των κακών Περσών, να παλεύκουν με τα άγρια τζύμματα τζιαι να βουλιάζουν μες την μαύρην άβυσσον της αυστηρής φύσης. Ήταν η μόνη ιστορία που του εδιηγηθήκαν οι καλοήροι του Άθω, μες την οποίαν δεν ενεκατώθην η Παναΐα. Κάθημέρα, επροσπαθούσαν, λέει, να περάσουν που το ακρωτήριν με τα πλοιάρια τους, για να παν πιο

τζιει, να υποτάξουν τους Έλληνες τζι εσηκώννετουν ο αέρας του θυμωμένου όρους τζιαι τους έκοφκεν. Στες πολλές εφτομάδες, αποφασίσαν να κάμουν διώρυγαν, να περάσουν που την άλλην. Όποιος δεν πιστεύει μπορεί, είπαν του, να πάει να δει τα ίχνη της, που υπάρχουν ακόμα.

Το έθνος είναι κάτι σαν συνέχεια του θεϊκού μεταφυσικού κόσμου των αθρώπων του Άθω. Την προηγούμενην στο μοναστήριν, δεν ενεκατώθην μες την κουβένταν νου ψηλόβαθμου καλοήρου που έκαμνεν κήρυγμαν σε κάτι σιοίρους της τροφής. Ακούαν τον με δέος. Που το ντύσιμον τζιαι που τους τρόπους, εκατάλαβεν ότι θα επρόκειτουν για πολλά εχούμενους. «Μετά την ήττα της ταυτότητος, ο αντίχριστος προελαύνει» τους έλεεν. «Τώρα κυβερνά τη χώρα και οι εκπρόσωποι του ελέγχουν την κυβέρνηση ανδρείκελο. Ο λαός στενάζει υποτακτικός και μόνο αυτή η γωνιά του έθνους παραμένει αλύγιστη και ανυπότακτη, όπως ανυπότακτη έμεινε για αιώνες στο σουλτάνο.» Άκουσεν σιωπητός τζιαι άλλα πολλά. Ότι το είπεν τζιαι ο Παΐσιος πως η χώρα θα γονατίσει, αλλά πριν το τέλος, το ξανθόν έθνος θα έρτει να μας σώσει τζιαι να ελευθερώσει τζιαι την Κύπρον από την Τουρκιάν. Εν επενέβην στες κουβέντες που άκουεν, όχι μόνον γιατί ήταν για άλλην κουβένταν που επήεν τζιειπάνω, αλλά τζιαι επειδή κατά βάθος εφοήθην. Ήταν σαν να τζι εβρέθην χρόνια πολλά πριν, στο κέντρον της ψυσιής του κύριου Ιερίδη, που τον επισκάλισεν μαζίν με το μισόν δημοτικό σχολείον, την Δευτέραν 22 Απριλίου 1974, επειδή δεν εφόρησεν την μπλε στολήν του να πάει στον κυριακάτικον εκκλησιασμό τζιαι να φωνάξει «Ζήτω το Έθνος».

Ο αέρας ο υγρός που έρκετουν που την θάλασσαν, ενεκατώννετουν με την αύραν που

εφκάλλαν οι πυρούμενες πέτρες. Έτσι ενεκατώννουνταν μέσα του τζιαι τα αισθήματα δέους τζιαι απέχθειας προς τούτην την χιλίων ετών κοινωνίαν. Έφκαλεν το καππέλλον του που το σακκίδιον να μεν του πλακώσει ο νήλιος το κρανίον. «Τι παρθένον πράμαν εν τούτον!», εσκέφτετουν αγναντεύκοντας τους ορίζοντες. «Τι τύχη να ζήσει το πλάσμαν την φύσην της Μεσογείου, όπως ήταν 1000 χρόνια πριν να την βιάσει η ανάπτυξη!»

Στο βάθος της άγριας ακτογραμμής, μια βάρκα εφαίνετουν να πλησιάζει έναν μικρόν ορμίσκον. Εσυνέχισεν την πορείαν του προς τζιείνην την κατεύθυνσην. Υπολόγισεν ότι κάπου τζιειαμαί θα ήταν τζιαι η καλύβη του γέροντα Γρηγορίου. Το μαύρον σημείον που εκινήτουν προς την βάρκαν που το μονοπάτιν που εκατέβαιννεν προς τον ορμίσκον, ίσως να ήταν τζιαι ο ίδιος ο Πάτερ Γρηγόριος. Ένοιωσεν μιαν συγκίνησην που θα εγνώριζεν την ψυχήν της πραγματικής αγνής ορθοδοξίας. Τζιείνης που του εσκότωσεν ο Παπά - Ιάκωβος όταν του ελάλεν στο κατηχητικό στα δεκατρία του ότι ο μούτσιος εν αμαρτία. Τζιείνην, που έφηβος απόρριψεν ενσυνείδητα, πακκέττον με την εθνικήν κατήχησην του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών». Εσιαίρετουν που ώριμος τωρά, θα εμπόρηεν να καταλάβει την αγνήν πνευματικότηταν για να βοηθήσει το παιδίν του να μεν καταϊσιέψει την ζωήν του. Σκεφτόμενος τον γιον του, η ψυσιή του εμάρανεν πάλε τζι εσκοτείνιασεν σαν την άβυσσον του βυθού του Αιγαίου πελάγους. Τα μμάθκια του εποgιαλώσαν πάλε τζιαι έναν δάκρυν έτρεξεν πάνω στη δρωμένην του βούκκαν. «Τί είναι το λάθος που έκαμα; Γιατί θεγέ μου να μου τύχει εμέναν;» Τα γόνατα του ετσακρούσαν που την κούρασην. Το μονοπάτιν επήαιννεν πάνω-πάνω τζιαι κάτω-κάτω για να πογυρίζει κάτι θεόρατους βράχους που

εκορατζίσαν πας τον κρεμμόν τζιαι δεν ετζιυλήσαν μες την θάλασσαν.

Τωρά, εδιέκρινεν καθαρά έναν μοναχόν στο λιμανάκιν. Κάποιαν συναλλαγήν έκαμεν με τον βαρκάρην. Η βάρκα έκαμεν τζιει τζιαι ο μοναχός έπιασεν τον ανήφορον προς τη Σκήτην. Τωρά εφαίνετουν τζιαι η Σκήτη. Έναν μικρόν χωρκούιν με λλία πετρόχτιστα σπιτούθκια, πολλές μικρές νεκκλησιές τζιαι μιαν μεγάλην. Το Κυριακόν. Όσον εκόντευκεν του διχαλιού που ένωννεν το μονοπάτιν που εκράτεν τζιείνος με το μονοπάτιν που εκατέβαιννεν προς το λιμανάκιν, εσύγκοφκεν τον καλόηρον να συχρονίζει την ταχύτηταν του να τον κόψει ακριβώς πας το διχάλιν. Στα τελευταία πεήντα μέτρα, τα βαρετά πόθκια του χοντρού μοναχού αγκομαχούσαν, πουκάτω που τα δρωμένα μούσσιεμαν ράσα, να προλάβουν τον περαστικόν ξένον. Ο καλόηρος εκατάφερεν να φτάσει πρώτος στο διχάλιν τζι έκατσεν πάνω σε μιαν τεράστιαν πέτραν που ήταν σαν παγκούιν.

— Καλώς όρισες στα μέρη μας, ο θεός να σου δίνει υγεία και χαρά, είπεν του με μιαν θηλυπρεπή φωνήν.

— Καλώς σας βρήκαμεν. Είστε ο Πάτερ Γρηγόριος;

— Ά! Είναι σε αυτό το βλαμένο που θα πάτε; Σε μένα γιατί δεν έρχεται κανένας; Ε, αυτός έχει διασυνδέσεις. Εμείς είμαστε φτωχοί και μόνοι. Και γιατί δεν έρχεστε στη δική μου καλύβα;

— Ε, μα κλείσαμε μέσω μιας κυρίας που τον γνωρίζει. Με περιμένει. Δεν μπορώ να το στήσω.

— Κύπριος;

— Απ'την Αμμόχωστο.

— Εμ, θά ‘ρχεσαι από αυτούς τους πλούσιους.

— Ναι, από κει έρχομαι.

Ενώ εμίλαν, ο καλόηρος έμεινεν τζι εθώρεν παράξενα την φανελλούαν του που εκόλλαν πας το κορμίν του που τα δρώματα. Ξαφνικά, εσήκωσεν τον δεξιόν του δείχτην τζ΄εκόλλησεν τον πάνω στο αριστερόν του βυζίν.

— Τι είναι τούτο;

Εσσυχχίστηκεν. Τωρά του την έπεφτεν πλάγια, οξά αφοήθην τα σχεδιούθκια που είχεν πας την φανέλλαν του;

— Τίποτα. Είναι ιερογλυφικά. Είναι μια τουριστική φανέλλα που αγόρασα στο Κάιρο.

— Και τι σημαίνουν;

— Ε πού να ξέρω; Ακόμα δεν έμαθα αρχαία Αιγυπτιακά!

— Και ποιά η απόδειξη ότι δεν σου έβαλαν το σύμβολο του Αντίχριστου; Αυτός ο κάβουρας σαν σατανάς μοιάζει.

— Μα όλο σατανάδες βλέπετε σε αυτό τον τόπο! Τόσο μακρυά που ήρθατε, τόσες προφυλάξεις που παίρνετε, γυναίκα δεν αφήνετε να πλησιάσει, βρίσκει ακόμα τρόπο να διεισδύσει και να σας ενοχλεί;

— Εμ πώς;! Όσο πιο δυνατός είσαι, τόσο πιο πονηρές μεθόδους χρησιμοποιεί.

— Πες μου μια για να καταλάβω.

Εκοίταξεν τον πονηρά μες τ΄αμμάθκια τζιαι μετά, σαν να τον έγδυννεν με το βλέμμαν του:

— Να προχθές για παράδειγμα, κατέβηκα στο λιμανάκι να πάρω κανένα ψάρι από τον βαρκάρη. Όταν έφυγα από το σπίτι, ο ουρανός ήταν καθαρός. Μέχρι να κατέβω κάτω, να πάρω τα ψάρια και να ξανανέβω, πήρε μορφή μπόρας και ξέσπασε πάνω μου καταβρέχοντάς με για να με κάνει να θυμώσω και να αμαρτήσω. Δοξά σοι ο Θεός (έκαμεν τζιαι τον σταυρόν του), παρόλην την ταλαιπωρία, στέγνωσα, χωρίς να επικαλεστώ το όνομα του.

— Δύσκολη ζωή.

— Στη Θεσσαλονίκη ήταν πιο δύσκολη. Εκεί, η φτώχεια σε σκοτώνει, διότι πρέπει να πληρώνεις νοίκια, γιατρούς, τα προς το ζειν. Εδώ, η φτώχεια σε λυτρώνει. Όλα τα παράγεις και γιατρός είναι τα βότανα της φύσης και η βοήθεια του Θεού. Εδώ, ο Θεός δεν έρχεται να σε βγάλει έξω γιατί δεν έχεις να πληρώσεις νοίκι.

— Ναι, αλλά η μοναξιά δεν είναι δύσκολη;

— Δύσκολη είναι η μοναξιά μες τους αθρώπους. Εδώ, έχω συνεχώς τον θεό κοντά μου. Και προτιμότερο είναι να αντιμετωπίσεις το κακό που μεταμφιέζεται σε στοιχεία της φύσης, παρά σε ανθρώπους.

— Καλά, με τι λεφτά αγοράσατε τα ψάρια από τον βαρκάρη;

— Ο Θεός μας στέλνει πάντα ένα καλό άνθρωπο που μας αφήνει κάτι από το περίσσευμά του.

— Ποιά είναι η καλύβα του Πάτερ Γρηγορίου; Θα με περιμένει.

— Σιγά να μην τον φάγανε και οι δουλειές! Είναι η μεγάλη πίσω από την εκκλησία.

— Το όνομα σας;

— Ονούφριος.

— Ελάτε αυτά για τα επόμενα ψάρια.

— Ευλογημένη να είναι η δουλειά που σου τα δίνει. Αλλά, αυτό το φανελάκι να το βγάλεις. Έχει κάτι που μου φαίνεται καταραμένο.

— Εντάξει, θα το βγάλω. Αλλά όχι μπροστά σας.

— Εσύ όλα τα καταλαβαίνεις πονηρέ άνθρωπε.

Κεφάλαιον δεύτερον. Στη Σκήτην.

Ο πάτερ Γρηγόριος υποδέχτην τον με πρόσχαρην ευγένειαν. Η αγιορείτικη φιλοξενία, που μεταδίδεται που γενιάν σε γενιάν καλοήρων, έφκην αμετάλλακτη που τους αιώνες να καλωσορίσει τον προσκυνητήν. Πριν να κάτσει, έναν τσίγκενον δισκάκιν του πεήντα, εβρέθην πας την τόνενην καρέκλαν δίπλα του με ένα σφηνάκιν τσίπουρον, έναν ποτήριν κρυόν νερόν που την κούζαν τζιαι έναν λουκκούμιν που το πακκέττον με την αχνισμένην ζάχαρην που του αναλογεί.

Ένας βρόκκος αγιορείτικον τσίππουρον πλυννίσκει την ταλαιπωρίαν του σώματος τζιαι κάμνει την κούρασην να εξατμιστεί. Η ζαλατινένη κολλατσιαριστή γλύκα του λουκκουμιού επικαλύπτει τα τραύματα της ψυσιής τζιαι εξημερώννει την για μια στιγμήν. Έγλυψεν την ζάχαρην τζιαι με το βρεμένον δαχτύλιν του που το φτύμμαν, εσύναξεν ούλλην την άχνην που έμεινεν μες το πιατάκιν. Εδώ, κάθε ίχνος απόλαυσης πιάννει αξίαν. Το νερόν το κρυόν εκατέβην μες το ήρεμον σώμαν όπως το αγίασμαν. Ο πάτερ Γρηγόριος θα ΄ταν συνήλικος του, θέλεις όμως εν τα ράσα, θέλεις εν το λειτούργημαν, όταν του έλεεν Πάτερ, ένοιωθεν ότι εμίλαν σε θκειόν του. Είσιεν γένια τζιαι μαλλιά περιποιημένα. Τα ράσα του ήταν παλιά, αλλά καθαρά τζιαι συσταρισμένα πάνω του. Ακόμα τζιαι στο πιο λιτόν περιβάλλον, καταλάβεις που την καλημέραν τον άθρωπον του οποίου την ζωήν κυβερνά η τάξις. Τζιαι ο Ονούφριος που εγνώρισεν λλίον πριν, έναν ράσον είσιεν πάνω του, αλλά ήταν αρκετόν για να περιγράψει τον ανοργάνωτον του κόσμον. Το δειν του γέροντα υποδήλωννεν έναν ανήσυχον καχύποπτον πατερναλισμόν. Η πρώτη τζιόλας

κουβέντα που εκόψαν, έππεσεν σαν σιδερένη κουρτίνα ανάμεσα τους, θέτοντας τζιαι τους κανόνες επικοινωνίας μεταξύν τους.

— Είναι θαύμα η ομορφιά των πάντων σε αυτό τον τόπο, είπεν του με έκστασην μόλις εκατέβασεν το σφηνάκιν με το τσίπουρον.

— Θαυμάσια είναι η βούλησις του Κυρίου, ανταπάντησεν του με ύφος δασκάλου. Έξω από τη βουλή του Κυρίου, θαύμα δεν υπάρχει.

— Στην υγειά σας. Ευχαριστώ για τη φιλοξενία.

— Την υγεία μας την στέλνει ο Κύριος όταν είμεθα εν αρμονία με την βούληση του. Για την φιλοξενία να ευχαριστήσεις την Παναγία στην οποία ανήκει η γη ετούτη.

Για να μεν πάει κόντρα με τα νερά του καλοήρου, έπιασεν ύφος καλογριάς τζιαι έβαλεν τον σταυρόν του ψελλίζοντας, «αιωνία της η μνήμη».

Εκατάφερέν τα πάλε. Η τρίτη κουβέντα του καλοήρου ήταν έναν ουρλιαχτόν οργής.

— Αθεόφοβε. Χριστιανός αρχάριος είσαι; Θεός ξέρει σε τί αμαρτία θα έχεις βουλιάξει εκεί στα εγκόσμια. «Αιωνία η μνήμη», λέμε για τους θνητούς όταν έχουν αποθάνει. Αμαρτωλέ. «Δοξασμένο να είναι το όνομα της», λέμε.

— Συχχωράτε με. Στην Κύπρο έχουμε πρόβλημα έκφρασης με την γλώσσα και δεν βλέπουμε τις αποχρώσεις των κανονικών ελληνικών.

— Απόχρωση λες τη βεβήλωση του ονόματος της Θεομήτορος;

— Κάνουμε λάθη εννοώ. Η γλώσσα των Αθηναίων δεν είναι η μητρική μας γλώσσα.

— Και τι; τουρκικά ομιλείτε εκεί πέρα;

— Ελληνικά είναι, αλλά είναι διαφορετικά από αυτά που μιλάτε στην Ελλάδα.

— Με την αμαρτία και την πανσπερμία που έχει διαλύσει το έθνος εκεί πέρα τόσους αιώνες, δεν σας

έχει μείνει ούτε καν γλώσσα! Ο Θεός να σας φωτίσει να βρείτε το δρόμο της λύτρωσης!

Ο παπάς έπιασεν το όφκαιρον ποτήριν με το τσίπουρον. Ο ευγενικός επισκέπτης επρόστρεξεν να τον ευχαριστήσει τζιαι να του δηλώσει ότι δεν θέλει άλλον. Ευτυχώς όμως, εκατάλαβεν έγκαιρα ότι δεν είναι για να το ξαναγεμώσει που τό ΄πιασεν τζιαι εγλίτωσεν άλλην δυσάρεστην γκάφαν. Εχτύπησεν με τον κώλον του ποτηρκού πας τον δίσκον με τον ρυθμόν, «το - τά - λαντο, το τά - λαντο». Εξέβην που το μαειρκούιν ένας σσίφφουνας τζι εβούρησεν σαν την αστραπήν πας το σιέριν του τζι άρκεψεν να το γλύφει. Ενώ εφίλαν με παθος το σιέριν του καλόηρου, που το άφηκεν να κρέμμεται ξερόν σαν δεσπότης που αφήνει τους υπηκόους του να τον δοξάζουν, το σπυρκασμένον καλοήριν εψέλλιζεν.

— Δόξα σοι ο θεός, δόξα σοι ο θεός. Συγχώρεσε με, κύριε και πατέρα. Τζιαι επρόσθεσεν: διατάξατε με, Γέροντα.

Ο διαβάτης έμεινεν τζι εθώρεν σύξυλος, χωρίς να φκάλλει άχναν. Εταράξαν τα στομάσια του να θωρεί έναν μωρόν εις το έλεος ενός ανώμαλου. Έτσι, σαν τους εθώρεν, κύριον τζιαι δούλον να ανταλλάσσουν υπηρεσίες, εμαύρισεν ο τόπος τζι εχαθήκαν ούλλα που ομπρός του. Ήβρεν τες αισθήσεις του, κατάτζιοιτος πας τα πέτρενα μάρμαρα, όταν τον έσουσεν ένας ζιζζιρόπατσος πας το πρόσωπον. Μόλις άννοιξεν τα μμάθκια του, στο σπυρκασμένον πρόσωπον του έντρομου καλοηρκού, που εβούραν να φέρει νερόν κατά διαταγήν του κυρίου του, είδεν την θλιμμένην νοσσιάν του γιου του. Έφκαλεν έναν βοντζιτόν σαν το βούιν που του μπίει ο κασάπης το μασιαίριν τζι εξανακάμμησεν τα μμάθκια του να μεν θωρεί με καλοήρους με νοσσιές.

— Θα του ‘ρθε γερό ταρακούνημα όταν έπεσε σαν πύργος κτισμένος στην άμμο, είπεν ο καλόηρος

σαν σοφός καθηγητής στο καλοηρίν. Έτσι πέφτουν, ακόμα και υγιείς άνθρωποι, όταν έχουν τις ρίζες βουτηγμένες στην αμαρτία αντί στο άγιο χώμα του Κυρίου, εσυνέχισεν την κατήχησην του δούλου του.

Ο νους του μισομωρισμένου εγύριζεν. Άκουεν τον μιτσήν να μουρμουρά ακαταλαβίστικες προσευχές. Όταν ο γέροντας τον ένωσεν να συνέρχεται, εδιάταξεν το καλοηρίν να του φέρει καπνιστήριν, λιβάνιν τζιαι λλία φύλλα ελιάς να τον καπνίσει. Αγιασμός.

— Κανονικά, η ενέργεια του λουκουμιού θα έπρεπε να σε είχε συνεφέρει από την εξάντληση της πεζοπορίας. Γιατί δεν πήρες το καραβάκι και έκανες τόσο δρόμο, αφού δεν αντέχεις το περπάτημα;

— Συγνώμην που σας σύγχυσα. Ναι, ίσως έπρεπε να πάρω το καράβι ή το λαντρόβερ, επροσποιήθην, αφήνοντας την εκδοχήν της εξάντλησης, να καλύψει τον συγκλονισμόν που το θέαμαν τζιαι την έκρηξην του φόβου για το παιδίν του.

Την επόμενην ημέραν, τα πράματα εγίνουνταν πιο ομαλά. Εσυνήθισεν τα παθκιασμένα φιλήματα του σιερκού του γέρου που τον μιτσήν, γιατί για κάθε διαταγήν που εδίαν, απολάμβαννεν τζιαι έναν με τρία, εν είδει δόξας προς τον θεόν τζιαι υποταγής προς τον αντιπρόσωπον του. Ο γέροντας εξήγησεν του ότι είναι στον τρίτον χρόνον ταπείνωσης τζιαι πως του χρόνου ήταν να γινεί το μυστήριον της βαπτίσεως, που θα του εδίαν τζιαι όνομαν, αν έφκαλλεν σε πέρας την δοκιμασίαν τζιαι θα εγίνετουν δκιάκος.

Στον πρωινόν εκκλησιασμόν, στον Κυριακόν, ήταν τζιαι ο ξένος που εμείνισκεν στην διπλανήν καλύβαν. Ο ναός ήταν μεγάλος όσον μια εκκλησιά χωρκού. Οι ήχοι μέσα έρκουνταν που 1000 χρόνια μακρυά. Οι ηχητικές χορδές του φάρυγγα του πάτερ

Γρηγορίου εδιούσαν ευλαβικά εις τους αρχαίους ήχους τόνον, χροιάν τζιαι ρυθμόν, για να τους μεταβιβάσουν εις την εποχήν μας. Ούλλη η απέχθεια που εδημιούργησεν η προηγούμενη μέρα, εμαλάθκιανεν που την βυζαντινήν φωνήν, που εγλυκάνισκεν την ατμόσφαιραν του ιερού χώρου.

Πάνω στο σκαλισμένον με μερακλίτικην μαστορκάν εικονοστάσιν, δίπλα που εικαστικά αριστουργήματα, είσιεν τζιαι κάποιες κακόγουστες τζι άγαρπες αγιογραφίες. Τα αριστοτεχνήματα όμως, επιάνναν το χώρον ούλλον, εξαφανίζοντας τα ποσκούπια που τους εβάλαν δίπλα τους. Εξυμνούσασιν την ικανότηταν του αθρώπου να αισθάνεται το ωραίον μέσα που την τέχνην, η οποία σε άλλες εποχές ήβρεν θέσην τζιαι πεδίον έκφρασης μες στην θρησκευτικήν πνευματικότηταν. Η σκλερή όψη του προσώπου του καλοήρου ετρυφερκάνισκεν όσον ήταν ευλαβικά προσηλωμένη προς την αποστολήν που του εζήταν το λειτούργημαν. Εξέπεμπεν μιαν αυθεντικήν λάμψην, που έντζισεν την καρκιάν του άκρως καχύποπτου επισκέπτη τζι εδημιούργησεν μιαν συγκίνησην συμπάθειας. Συμπάθεια που εξατμίστην όπως το σπίριτον με το τέλος της λειτουργίας, όταν ο πάτερ Γρηγόριος επαρέλαβεν τον καστρίσιην τζιαι άρκεψεν του κήρυγμαν.

Ο καημένος ο ξένος έθελεν να δείξει αννοιχτοσύνην του Καλοήρου. Είπεν του ότι η γεναίκα του εν Ελληνίδα τζιαι πως τον γιον του εβάφτισεν τον ορθόδοξα, παρόλον που τζιείνος εν θεολόγος καθολικός. Ο καλόηρος έπαθεν σαν τον γύπαν που εμυρίστην ψόφκιον. Υπάρχει η αντίληψη ότι ο καλόηρος πον να καταφέρει να φέρει αλλόθρησκον στον ορθόν δρόμον της ορθοδοξίας, πιάννει πόντους για τον παράδεισον. Στην αρκήν, ήταν τα ελαφρά επιχειρήματα του στυλ «και τι θα

κάνετε που η γυναίκα σας και ο γιος σας θα παν στον παράδεισο και σεις σαν αλλόθρησκος αλλού;»

Ο ξένος επέμενεν ότι σύμφωνα με τους κανόνες της εκκλησίας, το μυστήριο της βάφτισης είναι κοινό, διότι δεν άλλαξεν τίποτε, μετά που το σχίσμαν των εκκλησιών. Ο καλόηρος εγίνετουν ολοέναν τζιαι πιο επιθετικός τζιαι στο τέλος, με άγριον ύφος, είπεν του ξένου ότι οι παπικοί είναι όργανα του αντίχριστου τζιαι πως όλοι θα ξηλειφτούν τζιαι θα παν στην κόλασην. Με θυμωμένον ύφος, επροειδοποίησεν τον ότι καθόλου το ίδιον δεν είναι η βάφτιση των καθολικών με την βάφτισην των ορθοδόξων τζιαι πως ο Σατανάς θα εισερχόταν στο σώμαν του τζιαι στη ψυσιήν του από τους πόρους, που άφηννεν το καθολικόν ψευδοβάφτισμαν που τους εραντίζαν. Υποσχέθην του ότι αν εγίνετουν ορθόδοξος, θα τον εβούτταν μες την κολυμβήθραν να τον θωρακίσει αποτελεσματικά, που τα νύσια ως την κουρίαν, εναντίον κάθε επίθεσης του Σατανά. Τζιαι πως θα αλληλογραφούσεν μαζίν του για όσα χρόνια εχρειάζετουν μέχρι να ξαναγινεί θεολόγος, διότι τζιείνον που εσπούδασεν, δεν ήταν τίποτε άλλον, παρά μια πλάνη του σατανά.

Τζιειαμαί που άρκεψεν ο γέροντας να μιλά του ξένου περί ψυχής, ο Κυπραίος προσκυνητής ένοιωσεν εκτίμησην προς τον δεκαπεντάχρονον έφηβον, που απόρριψεν πριν τριάντα χρόνια τούτα ούλλα τα κουφά των παπάων. «Η ψυχή είναι ένα μικρό πλασματάκι που εκπνέει ο άνθρωπος όταν αποθάνει. Μένει για τρεις ημέρες αιωρούμενο ψηλά στο δωμάτιο, όπου ξεψύχησε ο άνθρωπος. Μόνο ο αποθανών μπορεί να το δει. Είναι αόρατο προς τους άλλους. Έχει την ίδια όψη με τον άνθρωπο που απέθανε, αλλά είναι σε μορφή μικρού παιδιού χωρίς

υλική υπόσταση. Το μέγεθος του είναι γύρω στα 50 εκατοστά.»

Σε ερώτησην του ξένου σε ποιά γραφτά της ορθόδοξης πίστης αναφέρεται τέθκοια πληροφορία, ο γέροντας απάντησεν ότι «πολύ σπάνια συμβαίνει να αποθάνει ένας πιστός και να επανέλθει εις την ζωήν». «Έτυχε» λέει «σε μια πιστή που κατοικεί σε χωριό, στην Κρήτη, με την οποία αλληλογραφεί. Όταν επέθανεν, του τηλεφώνησαν επειγόντως οι συγγενείς της και προσευχήθηκε εκ βάθους ψυχής.» Εισάκουσεν του ο θεός, ακούεις, τζιαι εξανάφερέν την εις την ζωήν. Την περιγραφήν της ψυσιής, έκαμεν του την εις την ευχαριστήριαν επιστολήν η γεναίκα που αναστήθην. Όπως τζιαι στο μοναστήριν, ο προσκυνητής άκουεν τί ελέγετουν γυρόν του χωρίς να επεμβεί. Εθώρεν το ξένον άβολα από αντροπήν. Ο ξένος εκατάλαβεν τζιαι μιτσοκαμμώντας έκαμεν του έναν σήμαν κατανόησης.

Τες θκυο μέρες που ακολουθήσαν, επέρασεν τες άβολα μη ξέροντας πώς να ενταχτεί σε έτσι τόπον που 'ππεσεν. Επροσπάθησεν να ακούσει τες μυθολογικές ιστορίες που του αράδιαζεν ο γέρος σαν παραμύθκια τζιαι να τα καταγράψει σαν τον ανθρωπολόγον που κάμνει έρευναν. Έπρεπεν όμως να συμμετέχει, να λαλεί την άποψην του, να σταυροκοπιέται με τον μιτσήν που επέρναν που ταπείνωσην τζιαι κάθε φοράν που επρόφερεν ο γέροντας το όνομαν της Παναΐας, να επαναλαμβάνει τζιαι τζιείνος «δοξάζω το όνομα της».

Κάθε φοράν που άφηννεν να νοηθεί ότι δεν είχεν σημασίαν για τζιείνον αν η Παναΐα επέρασεν ή όι με τον Απόστολον Πέτρον που το Άγιον Όρος για να το ευλοήσει περβόλιν της, ο γέροντας επάθθαιννεν κρίσην τζιαι εβομβάρδιζεν τον με επιθετικές ερωτήσεις, για να συγκόψει πόσον

άπιστος ή πόσον αμαρτωλός είναι. Ο γέροντας δεν ήταν μαθημένος να μεν του υποτάσσουνται τζιαι να του φιλούν το σιέριν.

Σε κάποιαν στιγμήν, ο γέροντας Γρηγόριος εχάθην που τον νηλιακόν τζι έκοψεν ο Κυπραίος τον ταπεινωμένον μιτσήν ττεναφάν. Εσάριζεν την αυλούαν τζι εράντιζεν τες βασιλιτζιές.

— Είναι δροσερή ημέρα σήμερα. Είπεν του μιτσή με φιλικόν ύφος.

Ο μιτσής δεν εσυγκινήθην, λες τζιαι ήταν διαφανής νοσσιά. Ο προσκυνητής επροσπάθησεν να σπάσει τον πάγον με μιαν πιο κατευθείας ερώτησην.

— Πόσον καιρόν έχει που είστε εδώ;

Ο μιτσής εγύρισεν που την άλλην τζι έσσιυψεν να πιάσει θκυο τρία ξερά φύλλα της βασιλιτζιάς με το φουρκαλούιν. Ο επιμένων νικά. Εσυνέχισεν ξηχάννοντας τον ορθολογισμόν του, για να γίνει πιο προσιτός στον μιτσήν.

— Ο βασιλικός που έχετε στη γλάστρα είναι από το είδος που κρατάτε από τον καιρό που τον ευλόγησε η Παναγία;

Ο πράος μιτσής εγίνην άλλον πλάσμαν. Άρκωσεν όπως το καττίν που το ενοχλείς τζιαι θέλει να σου φκάλει τ΄αμμάθκια σου.

— Με ενοχλείτε κύριε, είπεν του με έναν επιθετικόν ύφος λες τζιαι του έβρισεν την Παναΐαν. Αν θέλετε να μου πείτε κάτι, μπορείτε να μου το πείτε διά μέσου του Γέροντα μου. Είμαι σε ταπείνωση και δεν μπορώ να μιλώ.

Ο συχχυσμένος προσκυνητής ερούφησέν την, αρθρώννοντας έναν φοητσιασμένον «συγνώμην».

Μες το αεροπλάνον της επιστροφής, μόλις εκάμμαν τα μμάθκια του να ξηποσταθεί, εσυνάουνταν ούλοι τζι εγίνουνταν τέρατα μες την φαντασίαν του τζι ετσιππώνναν πας τον γιον του τον αγαπημένον να του τον φάσιν. Ούλοι τους: ο

γέροντας Γρηγόριος, ο ηγούμενος με τες ταυτότητες, το ταπεινωμένον καλοηρίν. Άννοιεν τα εφτής τα μμάθκια του να μεν τα θωρεί.

Κεφάλαιον τρίτον. Πίσω έσσω.

Όταν έφτασεν στην Λευκωσίαν ήταν Σάββατον τζιαι ήταν το Σαββατοκυρίακον του να δει τον γιον του. Εκαρτέραν καθούμενος πας τα κάρβουνα. Πώς εν να προσεγγίσει «το μωρόν» ; Μωρόν. Είναι ήδη ενήλικας το μωρόν, με σώμαν άνδρα τζιαι με αίσθησην μωρού. Αυτόν είναι που του εκαταλόγιζεν. Μιαν ημέραν είπεν του το τζιόλας. Δεκαοχτώ χρονών ξυλογάδαρος τζιαι σκέφτεσαι σαν το μωρόν. Έτσι του ελάλεν τζιαι τζιείνου η στετέ του, τον τζιαιρόν που ήταν τζιαι τζιείνος έφηβος. Το «μωρόν» όμως, ήταν όπως τον σάκκον του μποξ. Ότι τζιαι να του ελάλες, ότι τζιαι να του έκαμνες, δεν αντιδρούσεν. Κάποιαν στιγμήν που τον ετριγύριζεν το μαύρον φάντασμαν του ταπεινωμένου καλοηρκού, εσκέφτην άμπα τζιαι κάμαν τζιαι του αγαπημένου του γιου τα ίδια μάγια.

Μπλιγκ! Το SMS έφερεν του μαντάτα που τα επερίμενεν.

— «Δεν μπορώ να έρθω, είμαι γριππωμένος, θα μείνω στη μάμμα»

«Δεν με θέλει πκιον τζιαι αποφεύγει με. Να δούμεν τι του λαλεί τούτη η φάουσα».

— «Θέλω να σε δω σήμερα. Δεν σου πιστεύω πως είσαι άρρωστος. Κάτι θέλεις να μου κρύψεις πάλι και λες ψέματα. Να έρθεις τώρα.»

Επεράσαν τρεις ώρες τζιαι το τηλεφωνούιν εσιγούσεν. Ήταν μια σιγή όπως τον θάνατον. Όσον εκαρτέραν τον γιον του να του απαντήσει, τόσον ένοιωθεν την μοναξιάν των καλοήρων να τον ηστοισειώννει. Δέκα μέρες στην Ελλάδαν τζιαι δεν έλειψεν κανενού να του πέψει έναν μήνυμαν, να τον πκιάχει έναν τηλέφωνον. Τωρά, έστειλεν πέντε SMS με έναν ερωτηματικόν χωρίς απάντησην. Εδοτζίμασεν τζιαι τρεις φορές να τηλεφωνήσει, αλλά

εδίαν πάντα πας τζιείν το εκνευριστικόν μήνυμαν «ο συνδρομητής που καλέσατε δεν…». Κάθε φοράν που έντζιζεν πας το τηλεφωνούιν, εσηκώννουνταν τα καουρούθκια του. Ένωθεν σαν το ηφαίστειον που ‘ννα εκραγεί. Αν τον είχεν ομπρός του, θα εμπόρηεν να τον λίσει. Ήταν έτοιμος να σύρει το τηλέφωνον πας τον τοίχον να το διαλύσει, πέρκι διαλύσει το άχτιν. Άννοιξεν η πόρτα τζι εγλίτωσεν την το τηλεφωνούιν.

— Τί με θέλεις το επείγον τζιαι έφερες με άρον-άρον με την ίωσην;

— Τί έπαθες γιε μου; Έπιασες κανέναν λαδάκιν να τριφτείς;

— Τα λαδάκια σου εν πιάννουν πάνω μου. Έπιασα αντιβίωσην, αλλά ακόμα να δράσει.

— Μα είσαι με τα καλά σου; Εν να σκοτώσεις τον ιόν με τα αντιβιοτικά; Τον ιόν γιε μου δεν τον ησκοτώννεις με τα αντιβιοτικά. Το αντιβιοτικόν εν για τα βακτηρίδια. Εν τον εαυτόν σου που σκοτώννεις.

Ο μιτσής εποφύσησεν τζιαι άννοιξεν την τηλεόρασην στο διαπασών

— Κλείσε την. Θέλω να σου πω κάτι το πολλά σημαντικόν.

Εξαναποφύσησεν τζιαι έκλεισεν την. Εστάθην στο παράθυρον τζιαι εθώρεν έξω πας την μεσπιλιάν.

— Δεν σου εζήτησα ποτέ μου τίποτε. Αν θέλεις να κάμεις κάτι για μέναν, θέλω να ξηκόψεις που την εκκλησιάν τζιαι να κοιτάξεις τον εαυτόν σου. Να κοιτάξεις τες σπουδές σου.

— Μα παπά, τί σε πειράζει η εκκλησιά;

— Γιε μου, εν να σου καταστρέψει την ζωήν σου. Αν σου κάμουν κακόν οι παπάες, εν να πεθάνω.

— Μα παπά, πώς μπορεί να μου κάμουν κακόν οι παπάες; Πώς μπορεί να σου κάμει κακόν ένας

καλός άνθρωπος; Εν με τους υπηρέτες του θεού που συναναστρέφουμαι, εν τζι εν με τον υπόκοσμον!

— Οι παπάες εν ο χειρότερος υπόκοσμος. Είναι αρρωστημένοι αθρώποι γιε μου. Ιδίως τζιείνοι που εν έχουν γεναίκαν. Κάμε ότι θέλεις την ζωήν σου, αλλά μεν χαριστείς στον κάθε πελλόν.

— Εν για τούτον που με εσήκωσες άρρωστον τζιαι έφερες με;

— Γιε μου, τούτοι είναι υπηρέτες του θκιαόλου, όι του θεού. Στρατολογούν αθώους νέους σαν εσέναν, για να μεν ερημώσουν οι φυλακές τους τζιαι να μείνουν με δίχα δούλους να τους υπηρετούν. Είσαι νέος ακόμα. Η ψυσιή σου εν άγια τζιαι καθαρή σαν τον κρίνον τον άσπρον. Μεν αφήκεις να την εκμεταλλευτούν οι επιτήδειοι.

Ο μιτσής εν εμίλαν πάλε.

— Ακούεις είνταν που σου λαλώ;! Ούρλιαξεν ο πατέρας.

— Ακούω.

— Τζιαι εν λαλείς τίποτε; Έν ησκέφτεσαι τίποτε;

Σιγή πάλε.

— Ακούεις, αλ' άλλα καταλάβεις. Εδιαστρέψαν σου τα μυαλά σου. Εκάμαν σε δικόν τους. Αρνήθηκες μας τζιαι πήες μητά τους. Αν ηχρειαστεί να πατήσεις πας το πτώμαν μου, για να καταλάβεις πόσον κακόν είναι να πάεις μες την φάραν της αμαρτίας, εγώ εν να σε πολεμήσω μέχρι τέλους.

— Μα εγώ δεν πολεμώ κανέναν παπά. Αν ησκοτωθεί κάποιος που έναν πόλεμον, εν εμέναν πον να σκοτώσεις.

— Προτιμώ να σε δω σκοτωμένον, παρά ταπεινωμένον που έναν διεστραμμένον σκατόγερον. Δεν έκαμα γιον εγώ, για να τον γαμήσει ο κάθε ανώμαλος καλόηρος.

Σιγή.

— Πε μου, τί σου εκάμαν τζιαι δεν με καταλάβεις; Γιε μου, σύνελθε. Γιε μου, τί χάππιν σου διούν τζιαι κάμαν σε έτσι;

— Εσύ τί χάππιν πίννεις παπά, τζι εν με καταλάβεις; Εσύ πότε με εκατάλαβες; Πότε με άκουσες;

— Τωρά ! Πε μου. Τι έσιεις να μου πεις; Πε μου το. Άνοιξε μου την καρκιά σου τζιαι ότι μου ζητήσεις, εγώ θα σου πω νναι. Φτάνει να μεν πάεις να θαφτείς μες το μοναστήριν. Είναι άσσιημος τόπος γιε μου.

— Πάλε άρκεψες. Πώς θέλεις να σου μιλήσω, αφού πρώτα αρκέφκεις με το να με ντροπιάζεις;

— Γιε μου εντρόπιασα σε εγώ; Εν τους ποθκιάντραπους τους φανατικούς που βρίζω, εννεν εσέναν. Εγώ θέλω σε δω ευτυχισμένον. Έτο είνταν που θέλω.

— Εγώ την ευτυχίαν παπά, μόνον κοντά στον Χριστόν την ήβρα.

— Γιε μου, εσύ ακόμα γεναίκαν εν έντζισες. Καρτέρα να μεγαλώσεις λλίον. Η ζωή εν ακόμα μπροστά σου.

— Εσύ που άντζισες γεναίκαν ήβρες την ευτυχίαν;

Σιγή.

— Ναι ήβρα την. Πιάσε τες φωτογραφίες που ήσουν μωρόν τζιαι θα την δεις ζωγραφισμένην πας τα πρόσωπα της οικογένειας μας.

— Σταμάτα να ζιεις μες τες ψευδαισθήσεις. Που τον τζιαιρόν που αθθυμούμαι, δεν σας είδα ποττέ χαρούμενους με την μάναν μου.

— Γιε μου εν εσύ που ζιεις μες την ψευδαίσθησην. Νομίζεις ότι εν να πάεις στο μοναστήριν τζιαι εν να λυθούν τα προβλήματα σου ούλλα.

— Πάλε άρκεψες. Μόλις σου πω μιαν κουβένταν που δεν σου αρέσκει, γυρίζεις το πας τον

μοναχισμόν. Εγώ έννεν μοναχός που θέλω να γινώ. Θέλω να σπουδάσω θεολόγος στην Θεσσαλλονίκην.

— Πού;

— Στην Θεσσαλλονίκην.

— Τζιαι γιατί στην Θεσσαλλονίκην;

— Εν η καλλύττερη θεολογική σχολή.

— Ούτε να το σκεφτείς. Είσαι άριστος μαθητής όπου θέλεις πάεις. Αφού σου αρέσκει η θεολογία να πάεις στην Οξφόρδην. Πληρώννω σου τα δίδαχτρα όσα τζιαι να ναι, αλλά στους καλαμαράες δεν θα σε αφήκω να πάεις.

— Εγράφτηκα τζι έβαλα το πρώτην επιλογήν στες προεισαγωγικές.

— Θρησκευόμενος άθρωπος τζιαι λαλείς ψέματα; Είπες μου ότι ήταν εις την Λευκωσίαν που εγράφτης.

— Έν σου είπα ψέματα. Εγράφτηκα τζιαι στην Λευκωσίαν, αλλά η πρώτη μου επιλογή, εν εις την θεολογικήν της Θεσσαλλονίκης. Ήρτα πρώτος τζιαι ΄πιάσαν με.

Οι παουρκές του άλλοτε πράου πατέρα αρκέψαν ν΄ακούουνται ως τους γειτόνους.

— Πράβο σου τζιαι μάσσιαλλα σου. Έτσι εν που ξεκινούν οι παπάες την καριέραν τους; Εμέναν μπορεί να μου γέλασες, αλλά ο θεός που πιστεύκεις εν τζιειπάνω τζιαι θωρεί σε. Με την παραποθκιάν, μόνον παπάς μπορείς να γινείς, ζαττίν.

— Εσού, εν με την παραποθκιάν που εγίνης παπάς;

Οι φωνές εφκήκαν έναν γράδον πάρα πάνω.

— Όι να με ειρωνεύκεσαι, α! Τζιαι πρόσεχε τζι αν δεν σε εκουπάνησα 18 χρόνια, μπόρει να σου έρτουν ούλλες μονοφατσιάν. Παλιόπαιδον. Εν που τες πρώτες μέρες που έφυες πόσσω με την μάναν σου που σε εκατάλαβα ότι έπιαες λάθος δρόμον. Αν πάεις στην Θεσσαλλονίκην, την μπακκίραν μου δεν

θα την δεις. Αν κάμεις της κκελλές σου, να πάεις εις τ΄ανάθθεμαν τζιαι να μεν ηξαναπείς ότι είσαι γιος μου. Αχάριστε. Εγώ έδωκα μιαν ζωήν για έναν γιον που τον έχω.

— Τζιαι επειδή με ενίωσες πρέπει να γινώ σκλάβος σου;

— Ρε, μα έν αντρέπεσαι τίποτε πκιον; Σκλάβους ταπεινωμένους, εν μες τα μοναστήρκα που σας κάμνουν. Εγώ πάντα είχα σε ελεύθερον ότι έθελες να το έσιεις. Έθελα σε να γινείς ελεύθερος άνθρωπος, όι δούλος του κάθε ανώμαλου.

— Μα που τα βρίσκεις τούτα ούλλα; Που πότε ο Χριστός εν ανώμαλος; Ότι τζιαι να κάμεις πκιον, εν αργά. Είμαι ήδη ενήλικας τζιαι όπου θέλω εν να πάω. Τζιαι ούτε τζιαι τα ριάλλια σου θέλω τα. Κράτα τα, να τα φάεις στα γερατεία σου.

Ο άλλοτε πράος πατέρας εγίνην θηρίον. Εμούνταρεν τον μιτσήν τζιαι έπιασεν τον που τους γιακκάες τζι εκούμπησεν τον πας τον τοίχον. Ο μιτσής, άμαν είδεν το αμμάτιν του κότσσινον, σαν του ταύρου του μανιασμένου, άρκεψεν να δέρνεται, να του φύει που μες τα σιέρκα του. Ο θυμός του γονιού ήταν τόσον μεγάλος, που τον έκαμεν δράκον ανήμερον. Εκλείθκιασεν τον μιτσήν με το γόνατόν του τζι εκόλλησέν τον πας τον τοίχον. Έφερεν την μούττην του σχεδόν πας την μούττην του μιτσή τζιαι εθώρεν τον μες τα μμάθκια.

— Πρόσεξε πολλά καλά! Δεν με ξέρεις καλά εμέναν. Αν δεν φέρεις τα μίλια σου, εν να σε παίξω τζι εσέναν, εν να παίξω τζιαι τον παπάν που σου ετάραξεν τα μυαλά σου. Παρά να πάεις εσού στο τζιελλίν, καλλύττερα να πάω εγώ. Να γλυτώσουν τουλάχιστον τα παιθκιά τους άλλους.

Ο μιτσής, πρώτην φοράν εις την ζωήν του εθώρεν τον τζιύρην του κατάμματα. Τρομοκρατημένος, έκαμεν μιαν τελευταίαν

προσπάθειαν να πολευτερωθεί. Ο τζιύρης εκλείθκιασέν τον ακόμα πιο σφιχτά. Ενόμισεν ότι ήταν να φκει η ψυσιή του.

— Παρά να μου θάψουν τον γιον μου εμέναν οι παπάες, καλλύττερα να τον θάψω εγιώ με τα σιέρκα μου.

Έτσι όπως εκράτεν τον μιτσήν κλειθκιασμένον τζιαι ακίνητον κόντρα στον τοίχον, ήρτεν ομπρός του το καλοηρίν την ώραν που έφκαλεν σφηλικούντριν.

Τζιειαμαί που ενόμιζες τον μιτσήν ότι ήταν η τελευταία του ώρα, εκράγηκεν η ζωή μέσα του τζιαι άρκεψεν να φωνάζει μανιακός:

— Αν σου έκαμεν μπαστάρτον εσέναν η μάνα μου, εγώ τι φταίω να με σκοτώσεις; Να έβρεις γιον που σου ανήκει να τον ησκοτώσεις τζιαι μέναν να με φήκεις ήσυχον να κάμω την ζωήν που θέλω. Εμέναν πατέρας μου εν ο Παπασάββας.

Ούλλον το σύστημαν που εστήριζεν την δύναμην του πατέρα, εχάθην πουκάτω που τα πόθκια του. Μες τα μμάθκια του μιτσή, είδεν αμμάθκια ξένα. Εχάμνησεν τον τζι έκαμεν πίσω όπως το ζόμπι, θωρώντας τον συνέχεια κατάμματα. Ήταν σαν να τζιαι έπρεπεν να γινεί σεισμός, για να κάτσει η ζωή στην θέσην της.

Επήεν να αρθρώσει κάτι, αλλά αντίς φωνή που το στόμαν του εθάρηεν πους εν να φκει η ψυσιή του.

— Παπά εν να προσεύχουμαι που το τζιελλίν μου να είσαι πάντα χαρούμενος όπως θα είμαι τζιαι γω δίπλα που τον Χριστόν, είπεν του ο μιτσής με αυτοπεποίθησην, τζι εσιονώστην που την πόρταν βουρητός έξω.